

Literatură

Cenacul *virtual* 18 mai 2020

Ediție de 1 Mai, în pandemie

Hectomeronul-Coronavirus

Similitudini, temeri, întrebări:

Perioadă istorică	Cauză externă	Consecință internă	Preț intern imediat
1848	Revoluție europeană	Formare România	Holeră
1918	Primul război mondial	Întregire România	Tifos și gripă
1945	Al doilea război mondial	Apariție comunism	Foamete
1989	Înțelegeri globale, evitat războiul.	Conspirații interne, dispariție comunism.	Aliniere vestică, pierdere resurse.
2020	Neînțelegeri globale, este pandemia o formă de război?	Neînțelegeri interne, pandemie preluată din exterior.	Pandemia este cauză nu rezultat. Care va fi rezultatul???

Nicolae VASILE

Mesaj la aniversarea de opt ani ai Revistei Bogdania

Acum vreo zece ani, când am părăsit de bună voie preocupările mele ingineresti și manageriale, dedicându-mi viața pregătirii studenților, masteranzilor și doctoranzilor, pe de o parte, și literaturii, pe de altă parte, mi-am stabilit două ținte culturale, ambele pornite de la niște prejudecăți existente în societate pe care le sesizasem prin lumea literară, în care eu începusem să intru prin acea perioadă: prima, că inginerii nu au pregătire culturală, dar nu numai atât, ci că nici nu ar avea o înzestrare anume pentru așa ceva, iar a doua, că după revoluție, românii nu au produs nimic semnificativ în domeniul literaturii, doar o maculatură de mare volum. Deși nu aveam elementele necesare începerii unei ofensive de combatere a acestor două afirmații, șimțeam, cu gândirea mea bazată pe logica matematică, că acestea nu pot fi adevărate principial, ori unde este matematică, nu-i tocmeală.

Inginerii din această perioadă provin din cei mai deștepți absolvenți ai liceelor din perioada ceaușistă, fapt dovedit de toate statisticile vremii, având și o explicație materialist-dialectică, dacă tot ne referim la acele vremuri, aceștia având cele mai mari șanse să fie repartizați în marile orașe, la absolvirea facultăților, că doar acolo se construiau întreprinderile semnificative ale țării.

Literatură valoroasă nu avea cum să nu fi fost scrisă în acea perioadă de libertate a cuvântului, imediat următoare a cincizeci de ani de cenzură, și în condițiile socio-politice în care trăim, care și ultimul om educat realizează că sunt identice cu cele de pe vremea lui Eminescu, Caragiale, Maiorescu, Slavici, Macedonski etc.

Ionel MARIN, inginer geodez militar pensionar, este partenerul meu cel mai de nădejde în această inițiativă de a căuta aur acolo unde toți spun ca nu e, cu propriile forțe și resurse, când cei plătiți de stat pentru aceasta au cedat, concluzionând comod că nu există, după ce l-au căutat doar pe Calea Victoriei din București.

Având convingerile formate, am plecat la lucru, am construit structuri noi, m-am raliat la unele existente, am inițiat proiecte menite să instituie adevărurile pe care le intuiam că există. Am înființat, la AGIR, *Cercul scriitorilor ingineri*, care se manifestă prin *Cenaclul literar* și o publicație, ambele cu numele de *Literar ing.* Am început să frecventez grupări literare similare, deja existente, precum, în ordine cronologică: *Cronopedia*, condusă de Lenuș LUNGU de la Constanța și administrată de Ioan MUNTEAN de la Brașov, având site, revistele *CRONOS* și *Taifas literar*, Gruparea literară *Bogdania*, condusă și administrată de Ionel MARIN de la Focșani, având revistă, concurs literar și editură, *Fundația literar-istorică Stoika*, condusă de Florian Laurențiu STOICA, promovată foarte vizibil de Doina BÂRCĂ, având revistă și editură, gruparea *Convorbiri literar-artistice*, condusă de Antoaneta RĂDOI, având revistă, cenaclu și site, gruparea *Lucefărul de vest*, revistă condusă de mai bine de treizeci de ani de către neobositul scriitor și jurnalist Dumitru BUȚOI etc.

În toată această structură, rolul grupării Bogdania a fost constant semnificativ, Ionel MARIN construindu-și o influență națională și internațională mereu crescândă, reușind să aducă în revistă valori incontestabile din țară (Geo CĂLUGĂRU, Vasile GROZA, Ion C. ȘTEFAN și alții), din Republica Moldova (Nicolae MĂTCAȘ și alții), SUA (Cristian Petru BĂLAN, Florentin SMARANDACHE și alții), Canada (Melania RUSU CARAGIOIU și alții), Australia (Ben TODICĂ și alții), Italia etc., reușind să păstreze o ritmicitate de invidiat, comparativ cu altele care au mai pierdut ritmul, uneori. Concursul de literatură pentru copii și tineri, organizat de Asociația Bogdania reușește să adune valori autentice ale tinerei generații, unele dintre ele reușind să debuteze editorial destul de repede după obținerea unor premii. Împreună cu Bogdania și Convorbiri literar-artistice, am inițiat recent, prin gruparea Literar ing, proiectul de mare amploare *SCRIITORI din GENERAȚIA 2000*, susținut și de Revista *Cronica Timpului* a Uniunii Ziariștilor Profesioniști din România, găzduit de site-ul Wprdpres: revistedecultura.com, care urmează să aibă și o formă tipărită în anii viitori. Acesta are menirea să fie un răspuns la cele două idei preconceptuate ale societății expuse mai sus.

La opt ani de la înființare, urez grupării Bogdania noi succese, iar domnului Ionel MARIN, sufletul acesteia, sănătate lui și familiei sale!

Geni DUȚĂ

Meditație

Vin sărbătorile
de Paște, de Crăciun,
românii mei se-nchină
cu evlavie
în fața meselor încărcate.
Ce poate fi mai bun
decât un miel sacrificat,
cu ochii albi, pierduți,
cu lăbuțele care au uitat
să alerge prin iarba verde
(el nu era în carantină)
sau Nea Ghiță,
cu dragoste botezat
de gospodarul care
a-nfipt apoi cuțitul
în gâtul lui gras...

.....
Mamaia Roza, catolica,
murmura în șoaptă o rugăciune
la mesele noastre ortodoxe.
noi nu mai rostim decât
„la mulți ani”
urarea înlocuiește
pioasa rugăciune.
După sfintele sărbători
ne grăbim să ținem cura de slăbire
și dezintoxicare.

Înger trist

Îngere, ți-ai frânt aripile
Îngreunate de suferințele celorlalți
Și nu ai mai reușit să pleci
Undeva,
Către albastre zări,
Ireale zări,
Acolo, unde, îngeri, asemenea ție,
Plasmodiau versete pline de slavă...
Dumnezeul tău, asemenea cu
Dumnezeul meu,
Asculta melancolic și tăcut
Fiecare imn ce urca până în slăvi
Și le mirosea aburul de jertfă,
Cântărind care merită
Izbăvirea.
Eu priveam
Crucea
Pe care încă se mai prelingeau
Picături de sânge cald,
În care striga El
„Eli, Eli, lama sabahtani”...

Cornelia Violeta POPESCU

Carnaval

Trebuia să vină primăvara
Cu promisiunile-i de iriși,
Sau chiar cu diafanii lotuși vara,
Dar ne-am trezit supuși de viruși.

Un carnaval cu măști chirurgicale
Așa cum n-a mai existat vreodată,
Mănuși din lac și ochelari de soare
Au invadat de-odat' planeta toată.

Pe buze parc-a-ncremenit surâsul
Și chiar rutinele-nvechite,
Căci moartea iute curmă vieții cursul
Printre săraci ca și printre elite.

Îndură-Te de noi, Iubite Tată,
Și iartă faptele nesăbuite,
Coboară-ți Tu Lumina Necreată
Ca toate să mai fie înflorite!

Ioan Al. LUPU

Ion și Ziua muncii

Când soarele, cu mâini de aur pur,
mângâia creștetul colinelor, câmpiilor și luncii,
Ion, cu mult timp înainte de minunata Zi a muncii,
s-a dus, cu mers solemn, la Primărie...

I-a spus primarului, ca să se știe:
Eu și cu-ai mei, de Întâi Mai, fără căluș,
avem mai multe treburi pe la vie..
Să nu ne pună Stăpânirea oarece gloabă pe hârtie !

O să ne spună soarta, draga soră,
când va veni iar vremea de nuntă și de horă
Noi știm de la bunici și străbunici
că oricare necazuri, mari sau mici,
războaie, secete, vreo boală păcătoasă
cu muncă și silință le-au alungat din casă !

Plecat-a Ion cu pași iuți peste câmpie...
Peria verde de grâu fraged pieptăna bolta sinilie
Din slăvi porni în tril o primă ciocârlie
Iar pe Ion, vajnicul și etern oștean de glie,
nu-l ajungea din urmă nici gând de pandemie.

Eduard Dorin ENE

Himera pandemiei

Himera rămasă pe întreaga orbită,
Mă leagă cu dorul din viața tivită
Cu farmec de miere și lapte matern
De pruncul din pântec, cu suflet etern.

O mamă ca Geea născută din haos
Își vede copiii, titanii, ființe de-adaos
Urziți de Uranus să stea sub pământ
Fără lumină și focul ce sfânt.

Un fluture albastru se plimbă cu jale,
Iar Cronos își înghite copiii agale
Speriat de blestemul rostit la castrare
De tatăl, tiranul, fără scăpare.

Eu, sunt mai presus de lumea întreagă
Am idol, numai, persoana mea dragă.
Tac în tăcerea ascusă în mintea lucidă
Mă-nfrupt din minciuna gata să ucidă.

Pandemie în zi de mai

Ce crudă e haita din stepa nebună,
Hiene, coioți și șacali
Ce-și sfâșie-n zgomot hrana comună,
Formată din turma de bivoli hamali.

Cristale de ceață înconjură o viață.
Din galaxii cu liniști profunde,
Coboară spre Terra o noapte de ghiață,
Ce-nghite în haos imagini fecunde.

Noi suntem cobaii de probă umană,
Dotați de „Înălții” cu cipuri de ură.
Privim ce-i frumos doar în goană
Și-alegem iubirea, în mică măsură.

Planeta Albastră se vede din stele
Ca mândră fecioară ținută-n priveghi
Oceanele-s lacrimi vărsate să spele
Păcate de Zeu, ce joacă un renghi.

Se rupe copacul din dreptul ferestrei
Dispare, în haos, vioara orchestrei.
Preludiul cântat, deja se-nvechise,
Coboară o cracă cu flori nedeschise.

Doi câini se distrează pe strada pustie
N-au frică de viruși sau pandemie.
Plimbându-și stăpânii ca la paradă,
Stau patru într-unul, fără rocadă.

Căzând poleiala rămâne o umbră pe jos
Statul în casă îmi face piciorul frumos.
Din dulcea tenebră apare lumina cea vie
Sclipirea-i se joaca ca Eva cu frunza de vie.

Resetăm viața

Pun întrebări de-a dreptul efemere
Am judecați trecute spre apus
Și un gândac, oricât de mic, ar cere
Să meargă la culoarea care l-a produs.

Doar aeru-mi oferă o casă cu etaj
Să pot privi magnolia-n plăcere,
Nu salcia propusă de-anturaj
Sau groapa ce-i o veșnică tăcere.

Ciudat cum s-a născut o nouă forță
Ce tulbură și apa unui râu.
Iar gându-mi este ud de ploaia torță
Prin viața, operă de artă în desfrâu.

Curând voi reseta mândria pură
Traiecte mari și ordonanțe militare
Vor face drumul de la nas la gură
Să-mi fie singura mișcare.

Copacii falnici din pădure milenară
Se plâng pe plaiul plin de grote
Că sunt tăiați și pleacă toți afară
Nu mai rămân să-ngroape nici cocote.

Noi suntem generația pribeagă
Ne-am spulberat în hăul lumii
Acum, venim la țara dragă
Să cerem dreptul sfânt al mumii.

O, tu făptură diogenă dintre pruni
Ce-ai dispărut ca o himeră la arat
M-ai înșelat și ai plecat după moruni
La varsta fragedei iubiri, ca un pirat.

Pădurile noastre sunt, încă, virgine
Iar munții se-nalță semeț către cer
Pământul ne ține în viață prea bine
Eu, sunt dușmanul stingher.

Paștele în pandemie

Sunt scavii biciuți în avioanele private
Și transportați spre cușca poleită
Nimic din ce vedem nu sunt păcate
Când stăpânirea lumii e vorbită.

Doar pandemia ține loc de bunăstare
Umplând hambarele străine
Prostimea e ținută în case-n izolare,
Să-nvețe cât de bine-i în latrine.

Iartă-mi, Tu Doamne revolta pângărită
Acum toți câinii au stăpâni bogați
Ce-și plimbă odraslele prin mită
Și omenirea printre miei sacrificați.

Îmi ajunge-ncătușarea succulentă
A foștilor, ce tot mai sunt puternici
Și-nvață lumea, în stare ei potentă,
Cum să trăiască din venituri mici.

Se-ncuie morții singuri în capele
Nici babele priveghi nu fac.
Jandarmii stau la mantinele
Să-i amendeze, doar, pe cei ce tac.

Ce piesă sumbră joc cu carantina
Nevoile mă pasc lângă altar străbun
Sunt sclavul mort ce-și duce vina
Plângând tot ce-am avut și a fost bun.

O cruce de arțar străbate gloata
Nebună este lumea ce mai crede-n zei
Sunt farisei acei ce-mi poartă soarta
Pe culmile minciunii, atinse doar de ei.

Când tot ce am crezut, azi se destramă
Și porțile spre rai mi-au fost oprite
Mă joc de-a crediciosul care se înhamă
Să-mi spovedesc greșelile voite.

Sirena conștiinței îmi cântă-n ton funebru
Am fost copilul trist al minții voiajere
Dar, azi doresc să fiu un om integru
Să zburd în libertate cu aripi mai lejere.

Adrian BOTEZ

Doină de primăvară piezișă

halal de-așa Primăvară
tot cu Brumele pe-afară !
halal de așa un Soare
cari s-ascunde după Noare
dârdâind Raze – de moare
și cu Vergura de Noapte
de cade – mereu – pe Spate...

Primăvara e furișă
și te-njunghie – tot piezișă...

nu e Rost de Bucurie
nici Spor în Gospodărie
Unchiul Ger se lăfăie
Zâne Rele mormăie
Vremea - -n lunec - găfăie...

Mâna – pe Plug - ți-o jupoi
atâta e Fierul – Sloi !
sângur tragi – umilul Jug :
nu s-urnește-n Gheață - Plug !

Boii – de Ger – au murit
Nutrețul s-a isprăvit...

vină Iele
cu Ulcele
răsărind tot din Surcele
să joace la Tălpicile
Temelia s-o-ncălzască
Grâu-Văpaie – iar să crească...

...dar Cerul e plin de Ciori
Soarele e doar Duhori
Sămânța a degerat
Casa-n Vale s-a surpat...

...și s-arată Noroc Mare
în ist An - din Calendare :
nici tu Pâine – nici Parale !
...numai Năcazul și Jale
se slobod pe Om și Cale...

Gândul cel adevărat al guvernanților, la moartea unui intelectual

Intelectual dus :
Răsuflare-n plus

un Spin
mai puțin !

...prea ghicea - -n Albine
ce e Rău – ce-i Bine

ne temeam de Verbu-i Pur
ca de Puiul de Vultur

stăteam pe-un Vulcan
când trăia – mai an :
prea era Vântoasă
țintind Treaba noastră
prea era o Nebunie
când râdea de Vorbărie
când se-ncrunta la Hoție
și prea Vijelie
vorbind de Prostie...

...bine c-a plecat
pe noi ne-a lăsat
și ne-a dezlegat
la Beznă și Rele
la Draci și la Iele
la Crimă Bălțată
Trădare Curată...

Ovidiu ȚUȚUIANU

*De 1 mai,
când...„râde iarăși primăvara”,
să ne reamintim de
Ciprian Porumbescu!*

În secolul al XIX-lea când societatea capitalistă se coagula mai ales „în lumea nouă”, data de „1 mai” apare, pentru prima dată, în legătură cu întrunirea, din anul 1886, a *Federației Sindicatelor din Statele Unite și Canada*. George Edmonston, fondatorul *Uniunii Dulgherilor și Tâmplarilor* a inițiat introducerea unei rezoluții care stipula ca: **„8 ore să constituie ziua legală de muncă de la, și după 1 mai 1886”**, sugerându-se organizațiilor muncitorești respectarea acesteia.

La data de 1 mai 1886, sute de mii de manifestanți au protestat pe tot teritoriul Statelor Unite, însă cea mai mare demonstrație a avut loc la Chicago, unde s-a soldat cu incidente violente și victime. Trei ani mai târziu, **Congresul Internaționalei Socialiste a decretat ziua de 1 mai ca Ziua Internațională a Muncii**, în memoria victimelor grevei generale din Chicago. Cu timpul, **1 mai a devenit sărbătoarea muncii în majoritatea țărilor lumii, diversele manifestări căpătând amploare pe măsură ce autoritățile au convenit cu sindicatele ca această zi să fie liberă.**

Chiar și **naziștii, la îndemnul lui Hitler** au avut tentative de uzurpare a acestor tradiții. Ziua de 1 mai s-a dorit să fie transformată într-o sărbătoare a comunității naționale germane, promițându-se construirea unui socialism național, în centrul căruia nu se mai aflau muncitorii, ci arianul considerat un prototip al celor ce muncesc.

În **țările comuniste**, începând cu Uniunea Sovietică, ziua de 1 mai a fost transformată într-o sărbătoare de stat însoțită de **defilări propagandistice**.

După cel de Al Doilea Război Mondial când în România aflată sub ocupație sovietică a venit la putere Partidul Muncitoresc Român, în jurul anului 1946, a fost dată o „dispoziție de partid” prin care toate întreprinderile erau obligate să aibă „formații de cor” ale muncitorilor.

În consecință, pe lângă coruri importate din muzicologia „proletară” sovietică s-a apelat și la „cântecelul de primăvară”, compus de Ciprian Porumbescu în 1880. **Textul melodiei aparținea tot muzicianului, fiind influențat de versurile poetului Vasile Alecsandri și reflectând revigorarea naturii prin venirea primăverii și părăsirea anotimpului rece.**

Întrucât versurile acestui cântec antrenant, transformat în marș, trebuiau să aibă un anumit conținut ideologic, după cum precizează muzicologul Viorel Cozma, „versurile originale (rămase timp de cca 66 de ani-n.a) au fost înlocuite cu cele scrise de Maria Ranteș și sunau astfel:

*Râde iarăși primăvara,
Peste câmpuri, peste plai.
Veselia umple țara,
C-a venit Întâi de Mai!*

*Înfrățiți azi cu țăranii,
Muncitorii-n joc și cânt,
Prăznui-vor în toți anii,
Libertatea pe pământ.*

*Muncitorii au pornit,
Și-ntr-un glas s-au înfrățit!
Și ei azi sărbătoresc,
Unu Mai muncitoresc.*

*Peste mări și peste țări,
Se adună pe cărări,
Lumea toată în alai,
Pentru al nostru-Întâi de Mai!*

Râde iarăși primăvara/ Cântec (Marș) de 1 Mai a fost una dintre cele mai cunoscute melodii care a fost difuzată înainte de 1989, cântată la adunările de partid și de sindicat, la posturile de radio și televiziune dar nelipsită la manifestările ocazionate de ziua internațională a muncii. Acum numai muzica melodică și veselă aparține lui **Ciprian Porumbescu. Dar cine a fost acesta?**

La 14 octombrie 1853, se naște în Șipotele Sucevei, (din Bucovina aflată în cadrul imperiului austriac) **Ciprian**, fiul Emiliei și al preotului ortodox Iraclie Golembiovski (nume „modificat” de administrația galiciană, de la golem= porumbel, în limba poloneză). Apoi numele „Porumbescu” a fost folosit mai întâi ca pseudonim, și ulterior ca nume oficial.

Micuțul **Ciprian** a început, de la vârsta de șase ani, studiul pianului cu Carol Miculi, apoi vioara, la Iliești, cu Simon Maier, continuând la Gimnaziul din Suceava, cu Ștefan Nosievici și, în particular, cu Anton Valentin și C. Schlötzer.

În 1871, a participat, inclusiv cu vioara sa măiastră (*Amati*), la serbarea românilor de pretutindeni organizată la Putna (400 de ani de la târnosire), de societatea „România jună” în frunte cu Mihai Eminescu și Ioan Slavici.

Între 1873-1877, a urmat cursurile Institutului Teologic din Cernăuți și deși nu a fost hirotonit, și-a manifestat deplin dragostea pentru Biserică, prin compozițiile sale: *Cântările Sfintei Liturghii, Tatăl nostru, Adusu-mi-am aminte, Condacul Maicii Domnului, Priceasna de Paști și Axion la Rusali*.

În perioada 1879-1881, a frecventat Conservatorul din Viena, studiind armonia cu Anton Bruckner și primind noțiuni despre muzica de cor de la Franz Krenn. Anul 1882 l-a găsit în Ardeal, ca profesor de muzică vocală la Gimnaziul Românesc și dirijor la Biserica Sf. Nicolae-Șchei din Brașov. Între timp s-a înscris la cursuri de filosofie în Viena și Cernăuți. Dragostea pentru tot ce-i românesc l-a însoțit toată viața. La Cernăuți, a condus corul Societății culturale „Arboroasa”, iar la Viena, a dirijat corul Societății studențești „România Jună”. Aici, a scos, în anul 1880, colecția de „Cântece sociale pentru studenții români” printre care: *Cântecul ginții latine, Cântecul tricolorului (fost imn al României), Imnul Unirii, Pe-al nostru steag (imnul actual al Albaniei), La malurile Prutului, Altarul Mănăstirii Putna*.

La 11 martie 1882, a avut loc premiera operetei sale *Crai nou*, în două acte, pe textul lui Vasile Alecsandri. Succesul a fost deosebit, ziarele vremii asemuindu-l pe compozitor cu Johann Strauss și Franz Liszt.

După terminarea facultății, tânărul teolog a fost întemnițat aproape trei luni pentru activitatea din cadrul societății „Arboroasa”, militantă pentru libertatea Bucovinei de sub dominație habsburgică. Boala de care suferea (tuberculoză) s-a agravat foarte mult. Pe 25 noiembrie 1882, a plecat în Italia, în stațiunea Nervi, pentru tratament, șederea ce nu i-a adus ameliorarea. Se întoarce la Stupca, acolo unde cântecele populare i-au legănat copilăria. Vegheat de bătrânul și nefericitul lui tată, dar și de sora lui, Mărioara se ridică la ceruri în dimineața zilei de 6 iunie 1883. Cel care arsesse ca o torță pe altarele muzicii, credinței și patriotismului părăsea devreme această lume, care nu îngăduise din „rațiuni religioase” absurde, împlinirea marii sale iubiri: pentru fiica pastorului evanghelic din Stupca, Berta Gorgon, cea care îi împărtășea sentimentul! **Ciprian** nu împlinise încă 30 de ani!

Opera monumentală, numărând cca 250 de lucrări, în diverse forme și genuri muzicale, l-a păstrat nemuritor în conștiința neamului nostru românesc. Talent complex,

Ciprian Porumbescu a creat nu numai lucrări muzicale, ci și poezii, articole de presă, a cules folclor, a redactat un manual didactic. Desigur, cea mai cunoscută compoziție a lui rămâne, *Balada pentru vioară* (1880), care a impresionat nu numai generații numeroase de români dar și muzicieni străini!

Bibliografie selectivă:

1. **Elena Hogaș**, *1 Mai Muncitoresc...decât altul. Care este originea și istoricul acestei sărbători?* [legestart.ro/1-mai-muncitoresc] 28 aprilie 2020. 2. **Dragoș Vitencu**, *Viața pasionată a lui Ciprian Porumbescu* Editura muzicală a Uniunii Compozitorilor, București, 1974; 3. **Arhim. Mihail Daniliuc**, *Ciprian Porumbescu-teologul compozitor înzestrat cu belșug de har*. Ziarul LUMINA, 4 iulie 2008.

Ciprian Porumbescu (14.10.1853-06.06.1883)

Dumitru BUȚOI

Dumnezeu s-a supărat pe noi

Se clatină din temelii planeta,
se moare-n fel și chip,
se moare și pandemia e în toi,
speranța mea acum e izoleta
sfârșitul vieții e în floare,
Dumnezeu s-a supărat pe noi.
Nu pandemia ne-aduce virusul letal,
ci votul exprimat aiurea,
trăim în stare de urgență și război,
între cer și pământ,
demoni și îngeri protestează normal,
se clatină din temelii planeta
și freamătă pădurea,
moartea aplaudă cu-o mână,
simfonia vieții este aproape de final!

Strada versului e pustie

Orașul e pustiu
și strada Versului este pustie,
pe lângă mine,
trece clandestin un sicriu.
Ce fericit!
A scăpat de pandemie,
iar eu sunt trist
și legănat merg mai departe,
mă duc la farmacie,
e-un semn că mai exist
și nu mă tem de moarte,
azi dimineață i-am scris o poezie!

Nicu DOFTOREANU

Tangou ... carantinat anonim

Motto :

Într-o natură perfectă
Omul nici nu ar fi apărut.

*Nu-i așa? – Adrian Păunescu (1943 – 2010)
Într-adevăr - Editura Albatros 1988*

Am și uitat că vine primavara

De când e-n carantină țara
Și stăm cu frică toți
... purtând povara
Păcatelor, adesea capturate
Și returnate din străinătate...
De unii dintre cei ce **n-au votat**
... în realitate
Așa cum m-au convins
Cei ce mă țin acum închis
... în casă dinadins!

Am renunțat la orice întrebare

Despre natura schimbătoare,
De când e izolarea-n floare
Și din culoare-a dispărut tiptil
A fericirii nuanță-n mod subtil.
Aș vrea să nu permitem însă ca distanța
Ce, e de reținut
... a mai crescut,
Să ne tot tulbure speranța la minut,
Și să își piardă importanța,
Fiindcă atunci
... înseamnă c-am pierdut,
Indiferent cât am luptat de mult
Spre a redeveni din nou mulțimi,
Care muncesc
... **Adică anonimi,**

Doina BÂRCĂ

Dacă ar fi. ...

Dacă ar fi ca să ramâi,
În viață să-mi fii nemurire,
Te voi păstra în ochii mei,
Ca lacrimă de fericire.

Dacă ar fi ca tu să pleci,
Iar inima în piept să-mi ardă,
Te voi păstra în amintire,
Ca lacrima ce nu vrea ca să cadă.

Flori de cais

Flori de cais ne-nzăpezesc,
În fericirea mută a iubirii,
Inimile-n drag se contopesc,
Înmugurind în albul fericirii.

Vis și dorință

Îți ghiceam frumusețea
prin vălul transparent,
Trecând de bucurie la extaz,
Dincolo de aripa destinului transcend,
Când inima-mi ating de-al tău obraz.

Mă pierd în colțul meu de paradis,
Mă-năbuș de parfumul ce-l adulmec,
Din raiul fermecat de foarea de cais,
Să-ți dau drumul din brațe nu mă-ncumet.

Florile de cais în anotimpuri de iubire,
Au un miros A TINE! Miros a fericire!

Tremura-n fericire iubirea dintre noi,
Îți trag ușor pe umeri vălul,
Gânduri de păcat mă năpădesc șuvoi,
Eu te dezbrac cu ochii mei ca cerul.

Adulmec trupul tău de albă inocență,
Dorințe-nflăcărate mă mistuie adânc,
Destinul care ma-nzestrat cu tine,
E fericirea mea pe-acest pământ.

Constantin MIRONESCU

Fatalitate

Mă întorc pe-o rană
dulce grea povară –
gândul zbrelit
din neguri trezit
și m-azvârl spre cer
zvon de lerui-ler
întețindu-mi zborul
cu nestinsu-mi dorul –
nasture de-argint
pe-un meteorit.
Lupul singuratic,
hămesit lunatic
în blană de oaie
ca manta de ploaie,
pândește pe-o coadă
de cometă oarbă
cu fălci de rechin
și mirosul fin.

A rămas departe
un corb ce desparte
apele în două
și pe amândouă
- ură și iubire –
să le țină-n fire.
Și ne ducem traiul
schimbându-ne straiul
după cum decide
soarta ce ucide
orice-mpotrivire
fără izbăvire.

Și, de parcă n-ar fi de-ajuns,
războaie atipice și sofisticate:

- război radioelectronic,
- război informațional,
- război genetic,
- război geofizic,
- război psihotronic ...

Iar acum,
Atacul frontal:
CORONAVIRUS!

Apocalipsa în acțiune !

Coronapandemie

Trosnituri de vânt
biciuite pe cerul enigmatic
urmează raza plăpândă toropită de
mistice adieri fâlfâind dinspre
locul în care s-a cuibărit dragostea
unde va în străfundurile memoriei
mustind de amintiri dureroase –
iubirea se veștejește
precum păsările cerului
în amurgul zeilor.

Îngăduitele sirene
(prin ordonanță militară)
anunță zgomotos sosirea solilor
cu ochii de gheață
la castelul de pe stânca dracului
de la răscrucea dintre lumi
vrând să avertizeze despre
predicțiile supravietuitorilor

Apocalipsă

Timpul
închide în el
fenomene meteorologice cumplite:

- uragane pustiitoare,
- tsumani,
- tornade,
- secetă,
- epidemii grave,
- invazie de dăunători.

din subteranele Timpului
descoperite recent de o echipă mixtă,
formată din arheologi, viitorologi și
clarvăzători
speriați de amprenta unui prezent
cu totul imprevizibil.

De buza lumii spânzură un banner:
"Secolul XXI va fi regligios, sau nu va fi
deloc" (*Andre Malraux*)

Geni DUȚĂ

De Armindeni

E primăvară doar în calendar
Noi
Stăm încuiați în casele fizice
Cu suflete
Zbătându-se disperate
Să rupă sârmele coliviilor.
Canarul, care
Își sfâșie gâtul cu ghearele,
Este eroul nostru,
Pentru că noi
Nu avem curajul
Și tăria lui.

Privim la televizor
Cum serbăm în libertatea
Condiționată,
Ziua Muncii, cu
Mititei și cârnați.
Și, o, da, cu
Nelipsitele Manele.

La Țară, la Malu cu Flori,
Unchiu' Nae
A pus ramuri de salcie
Într-o oală găurită,
Pentru Armindeni.

Noi, la Oraș,
Ne gândim
cum să micșorăm
numărul bătrânilor.

Nicolae VASILE

Bomba cu oameni

Precum, declarativ, logica înarmărilor tuturor marilor puteri se bazează pe *grija* de a păstra
pacea, tot așa și acțiunile cercurilor doritoare de hegemonie globală se manifestă prin
înregistrarea indivizilor în fel de fel de sisteme electronice de supraveghere și monitorizare,
care se face, chipurile, pentru asigurarea libertății lor. Libertatea, având una dintre definiții

ca lipsa constrângerilor de orice fel, până la limita încălcării aceluiași drepturi și pentru ceilalți, ne conduce la definirea unei *arii medii de libertate*. Aceasta este suprafața specifică fiecărei persoane, din totalul calculat la nivelul globului pământesc. Cum planeta a rămas neschimbată, din antichitate, când populația Pământului era de circa o sută milioane de locuitori, până în prezent, la peste șapte miliarde și jumătate, puteți calcula simplu că aria disponibilă pentru fiecare individ a scăzut în medie de peste șaptezeci și cinci de ori.

În aceste condiții, este de înțeles că, în afara celor materiale necesare traiului, starea psihică a fiecăruia s-a deteriorat, creând probleme tot mai dificile celor desemnați cumva, prin moștenire sau prin alegeri, să administreze omenirea.

Iată, cum teoria lui *Thomas Robert Malthus*, conform căreia *populația crește în progresie geometrică, în timp ce mijloacele de subzistență cresc în progresie aritmetică*, deși combătută de foarte mulți, își face efectele.

Dacă considerăm un alt concept filozofic, acela că *macrocosmosul este la fel cu microcosmosul*, putem face o similitudine cu teoria energiei nucleare, verificată deplin de practică, atât cu partea ei pozitivă, centralele nuclear-electrice, cât și cu cea negativă, bombele atomice. Energia nucleară se declanșează pe *principiul masei critice*, când două mase mai mici, prin comasare, depășesc un prag peste care particulele nu mai pot sta împreună și se produce degajarea explozivă a unei cantități uriașe de energie.

Oare, cei care insistă atât pe ideea de globalizare, atât economică cât și socială, nu gândesc că prin desființarea națiilor, care reprezintă totuși niște bariere, și prin creșterea explozivă a populației, se poate ajunge la o masă critică urmată de o explozie socială de nestăpânit?

Pentru explicarea mecanismului de inițiere a exploziei aș pleca de la o idee a lui *Marin Preda*, care spunea: *pentru nisip, furtuna nu este un pericol pentru că aceleași particule sunt duse de vânt în diverse locuri unde continuă să existe, pericolul ar fi de la ceva care le-ar distruge pe fiecare în parte, ca și cum le-ai pune, pe rând câte una, pe o nicovală și le-ai zdrobi cu un ciocan*. Poate exista o mai plastică descriere a diferenței dintre un război și o pandemie?... În cazul pandemiei, cum este și acesta de coronavirus, recomandarea considerată cea mai eficientă este *distanțarea socială* care simultan cu apropierea impusă de *reducerea ariei individuale specifice*, descrise mai sus, conduc la un conflict existențial ce poate conduce la o asemenea explozie socială. Dacă aceasta se întâmplă într-unul sau mai multe state, problema se poate rezolva, dar dacă granițele nu vor mai exista, explozia va fi globală. Vă mai amintiți cum s-a scufundat Titanicul?... Tot dintr-o problemă de masă critică, cea a numărului de alveole sparte în structura acestuia.

Cum, funcție de elementele chimice utilizate sau particulele nucleare implicate, bombele nucleare s-au numit: *cu hidrogen, cu heliu, cu neutroni* etc., oare, cum s-ar numi o bombă socială după mecanismul descris mai sus, stârnită de frică: *bomba cu oameni*.